

Het was mijn eigen keuze om me te laten opnemen. Het kantelmoment was een woensdagochtend waarop ik ben gaan aankloppen bij de personeelsdienst van mijn werk. Ik was gekraakt, zeer vermoeid en zat te huilen omdat ik tegen mijn limiet zat. Ik heb toen aangegeven dat ik nog maar één oplossing zag en dat was me laten opnemen. Mijn werkgever heeft daar begrip voor getoond en me de ruimte gegeven. Wel vroeg men wat er tegen de collega's mocht verteld worden want de situatie waarin ik verzeild was geraakt was niet alledaags te noemen. Ook mijn familie stelde me die vraag. Ik heb toen geantwoord dat de waarheid verteld mocht worden. Ikzelf heb ook nooit tegen iemand iets anders gezegd. Schrik om ervoor uit te komen heb ik nooit gehad, al heb ik het nu ook niet op straat staan uitschreeuwen. Maar de zaken verbloemen heeft geen zin. Want wat is er erger? Een probleem hebben en er niets aan doen? Of een probleem hebben en de hulp inroepen die daarvoor voorzien is?

Op mijn eerste dag was ik opgelucht omdat ik toen al wist dat er een oplossing kon gevonden worden voor mijn probleem. Ik zag geen licht meer aan het eind van de tunnel. De vraagtekens die ik over het leven had kon ik niet langer alleen aan. Dat besef was bij mij zeer sterk aanwezig. In dat opzicht was binnenkomen op De Wending 2 voor mij al een opluchting, ook al wist ik totaal niet wat er ging gebeuren.

In het begin heb ik me wat afgeschermd en de kat uit de boom gekeken. Dat is ook normaal. Je zit met vragen tegenover jezelf. Je laat je gezin achter en komt in een groep mensen terecht die je niet kent. Maar ik ben door het personeel prima begeleid geweest. Je krijgt een duidelijke structuur, iets waar je hoe dan ook nood aan hebt. Men neemt van zodra je binnenkomt een aantal stressfactoren weg zodat je je op je gemak voelt. Dat laatste leek voor mij al een eeuwigheid geleden te zijn. Er viel een grote last van mijn schouders.

Wat me in het begin opviel is dat het personeel alledaagse kleding draagt en geen witte schorten zoals in de films. Ook was ik onder de indruk van de vele activiteiten die we konden doen. Hier en daar hoorde ik dat dit een grote evolutie is tegenover vroeger. Niet onbelangrijk is de laagdrempeligheid, het is voor iedereen toegankelijk. Er wordt niet verwacht dat je iets kent. Zo doe je onverwachts heel wat nieuwe ervaringen op. Er waren bijvoorbeeld mannen aan het breien, wat toch opvallend is. Dat was voor mij een verrassing maar ik stond er ook wel direct voor open. Ik herinner me dat ik op een zaterdagavond met een andere man een muts aan het breien was terwijl we naar een romantische kerstfilm keken. Een opmerkelijk zicht. We hebben daar later nog om gelachen.

Ik heb een aparte voornaam waardoor mensen hem al dikwijls eens verkeerd uitspreken. Ronald, Raoul of Roland: ik heb het dikwijls mogen aanhoren. Maar hier in Ieper is mijn naam nog nooit door iemand van de therapeuten verkeerd uitgesproken geweest, zelfs niet bij het eerste contact. Men had me nog nooit gezien maar toch kende men mijn naam en de reden waarom ik opgenomen was. Dat vind ik een zeer sterk punt. Je merkt dat de onderlinge communicatie hier enorm leeft. Ieder personeelslid weet waarmee hij of zij bezig is. Dat geeft een vertrouwd gevoel.

Het lijkt misschien logisch, maar de interesse die het personeel in de patiënten toont is puur. De algemene betrokkenheid is enorm. Wanneer ik het bijvoorbeeld over een familiefeest heb waar ik volgende zaterdag naartoe ga, is de kans groot dat er iemand van het team me later gaat vragen of het meegevallen is. Zelfs al is dat twee weken later. Hetgeen je zegt valt niet in dovemansoren. Er is blijvende interesse. Wanneer men naar iets vraagt is men ook benieuwd naar het antwoord en gaat men er ook iets mee doen, zonder betuttelend over te komen. Wat op het eerste zicht als een vluchtig gesprek lijkt, kan later als iets belangrijks in het ganse proces beschouwd worden.

Het is ongelofelijk hoezeer mijn band met de andere patiënten gegroeid is. Ik ben nu reeds een eindje weg van De Wending 2, maar wanneer ik sommigen in de gang tegenkom is het contact zeer hartelijk. Het respect is groot. In vergelijking met het begin leef ik nu veel meer mee met die mensen omdat ik ze ondertussen persoonlijk ken. Het zijn niet langer onbekende individuen maar mensen waarvan ik steun krijg en ook steun aan geef. Dat hoeft daarom niet veel te zijn. Een eenvoudig schouderklopje kan al wonderen doen. Wanneer er iemand bijvoorbeeld een lastige dag heeft, stel ik voor om samen een activiteit te gaan doen. Het groepsgevoel leeft enorm, ondanks de grote diversiteit qua leeftijd en karakter.

De periode op De Wending 2 was voor mij persoonlijk een verademing en een zeer mooi verhaal. Zonder op voorhand te weten wat er op me zou afkomen, heb ik er ontzettend veel geleerd. Op sommige vlakken ben ik een ander mens geworden. Zo ga ik niet meer automatisch “goed” antwoorden wanneer men me vraagt hoe het met me gaat. Het kan natuurlijk goed zijn maar nu ga ik al sneller een eerlijker en uitgebreider antwoord geven. Dat is iets wat op De Wending 2 sterk wordt gestimuleerd. Je krijgt de kans om je verhaal te doen.

Eigenlijk zou ieder mens in het midden van zijn of haar carrière eens een maand moeten verblijven op een dienst als De Wending 2. Het is de ideale plek om te herbronnen. Hier neemt men tijd voor de mensen zonder ze constant te betuttelen. Als er iets is, kan je altijd bij iemand terecht. Er wordt veel gepraat zonder constant op de klok te kijken. En praten helpt. De druk die we allemaal wel kennen is hier niet aanwezig. Met vallen en opstaan heb ik de rust gevonden die ik zocht. Kan ik vandaag het gras niet afrijden, dan is het morgen.

Roald

Degrande, M. (Red.). (2016). *20 over 20: verhalen over De Wending 2 door de jaren heen*. Ieper: Psychiatrisch Ziekenhuis H. Hart.